

Η ζηλεφτή Νεοελληνική ψυχή θεμέλιωσε τὴν Ἀναγεννησην τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὸ Θρησκευτικὸ αἰσθημα, στὴν ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας καὶ στὴν ἀνάγκη δημιουργίας ἐνὸς παρόντος, μιᾶς πατρίδος καὶ ἐνὸς μελλοντος.

Ἡ δεσμαλοπαρασκευασμένη Ἑλληνοπρέπεια μὲ πολλὰ λόγια ζήτησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ σεβασμὸ ποὺς τὸ παρελθόν γιὰ νὰ ὑποδέλῃ τὴν ἰδέα διὰ τὸ μεγαλεῖτερό μας δπλο εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς εὐγενεικῆς καταγωγῆς μας. Καὶ ἐπιτέλους κοινολογοῦσε τὴν ταρταρινὴν θεοτάτην ἔνδιασθα οἱ κλητοὶ ν' ἀναστήσουμε τὸν ἀδένατο πολιτισμό.

Μὲ δυὸς λόγια : Οἱ μεγαλότολμοι καὶ μεγαλόστομοι λογιώτατοι ἔμαστόρεψαν τὴν Νεοελληνικὴ ψυχὴ καὶ τὴν ἔμαθαν νὰ δείχνῃ τὴν Ἑλληνοπρέπεια τῆς μὲ κούρια λόγια ἀπερὶ ἀθανασίας τῆς Ἑλληνίδος καὶ θαυμασίας ἐντολῆς, προσκολῶντας γιὰ ἔσμπλι τὸ φιλελληνισμό.

Ἐπλασαν δηλαδὴ ἔνα μῆνον κακοράψαμένο καὶ εἶπαν στὸν πολεμιστὴν «Δέ τε λαμπλα παραταγ». Επαρχίας καὶ τώρα τὸ ἀσχημότατο παιχνίδι ποὺ ἔπαθαν οἱ λογιώτατοι στὸ Βυζάντιον. Ὅπως τότε τὸ φέρμα τοῦ Ρωμαϊσμοῦ ἐμπόδισε πάντοτε τοὺς καινοτόμους καὶ πραγτικοὺς ἀνθρώπους νὰ ὄργανωσουν ἔνα σεμνό, συμμαζέμενο Γραικικὸ Βασίλειο ποὺ διάμετρος νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ, ἔτσι καὶ τώρα ἡ Ἑλληνοπρέπεια στάθηκε ἀντίμαχη καὶ σταμάτησε τοὺς φρόνιμους καὶ τοὺς ἥρωες νὰ σχηματίσουν ἔνα σωστό, νοικοκυρεμένο, μυαλωμένο Κράτος.

Ο Ρωμαϊσμὸς ἔσερνε πρὸς τὰ δπίσω τὸ Γραικικό ἡ Ἑλληνομανία σπρώχνει πρὸς τὸν γκρεμὸ τὸ Νεοελληνικὸ Βασίλειο.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

—Τέλος πάντων τὶ τὰ θές· οἱ παρὰς εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐνναμηρ. Φτερὰ σου δίνει καὶ πετᾶς...

—Δὲ βερύσσαται.

—Τι; Δός μου ἔνα κατοστάριχο νὰ μὲ χάσῃς ἀπ' τὰ μάτια σου δέο νὰ πῆς τρία.

—Ἔλας σου φαίνεται τὸ νέο δράμα μου;

—Μιά σὰ νὰ μυρίζεις λιγάκι Σαρδοῦ.

—Ποτέ! σου ὅρκίζομαι· διὰ δὲν ἔχω καθόλου ιδέαν ἀπὸ τὰ ἔργα του.

—Ἐ! τότε θὰ σὲ ἀντέγραψε ὁ μουσαφίρης.. προκαταβολικῶς!..

Ο Κόδυμος. Κάτω ἡ Ρωσσία καὶ Γαλλία...

Ἄλλος. Μονάχα τ' Ἀγγλικὰ θωρηχτὰ μᾶς ἐξόθησαν. Μόλις ἐμπουκάρισαν κατὰ τοῦ «Μισούλη» τὰ Ρωσικὰ καὶ τὰ Γαλλικά, μπουκάρισυν καὶ ἐκεῖνα κατ' ἀπάνου τους. Χτυπάτε, τοὺς λέσι, ἐσεῖς τὰ Ἑλληνικά, μὲ χτυπάμε καὶ ἐμεῖς ἐσδεῖς. Καὶ ἔτοις ἐγλύτωσε ὁ «Μισούλης»

Ο Κόδυμος (φρενήρης). Ζήτω ἡ Ἀγγλία...

Ο Λος Τραδάτε, παιδίά, στὴν Ἀγγλικὴ πρεσβεία νὰ εὐχαριστήσουμε.. Όλοι μαζί!..

Ο Κόδυμος. Ναι!.. Ναι!.. Ζήτω ἡ Ἀγγλία!.. Ζήτω ἡ προστάτιρά μας.. Ζήτω!.. (οἱ κόσμος ζεχινάει σὲ διαδήλωση καὶ ἀκούγεται ἡ φωνὴ του. Κάτω ἡ Ρωσσία καὶ

ΠΡΑΞΗ Δ.'

Ιαίλλα!.. Ζήτω ἡ Ἀγγλία!..)

Η Μάρθα (κάθεται στὸ λιθίνιον κρατῶντας ἔνα βιβλίο· ποτὲς οιαδάξει καὶ πότες προτηλώνεται ἀφηγημένη μὲ τὸ βλέμμα τῆς ἐπίλαντος).

Ο Λέαντρος (μπαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα). Ήδω εἴσαι;

Η Μάρθα (μόλις τὰ κειταζεῖ σὲ λίγο). Αε: μὲ τὴν μπόνα σου.

Ο Λέαντρος. Γιατί; Οι ςλλοι ποὺ πάνε; Κατάλαβα Σήμερα είταν τὸ μνημόσυνο τῆς Μαρίνας καὶ δὲν μὲ πήραν μαζί τους...

Η Μάρθα. Ποιεῖς σοῦ εἶπε νὰ καταμάσσαις..

Ο Λέαντρος. Εγώ τοὺς εἶπα νὰ μὲ ξυπνήσουν, νά! Εγὼ οὐθεὶς νὰ πάω στὸ μνημόσυνο τῆς Μαρίνας μας.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΙΝΤΗ

Ἐγα βράδυ μπήκαμε μὲ τὸ Στέφανο Ραμᾶ στὴν μπίρα τοῦ Ζαχαράτου, στὸ Σύνταγμα. Εἶχαμε δραχμῆσει ἀπόξω, ἀπὸ τὴν πλατεῖα, μιὰ κουβέντα ὅχι καὶ τόσο κολακευτικὴ γιὰ τὸν κ. Μωρεάς—ὅχι τὸν φημισμένο ποιητὴ τὸν «Στροφῶν» καὶ τῆς «Ιφιγένειας», ἀλλὰ τὸν σχολαστικότατο μύριο, ὅπως μᾶς τὸν παρονόμασαν οἱ Αθηναίκες ἐφημεριδίδες ποὺ βάλλανε στὸ σύμμα τὸν λόγια ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πεῖ ποτὲ οὐτε δ' ἀνοητότερος πιγκολόπος τῆς «Εσπερινῆς».

Ο Ραμᾶς ἔλεγε καὶ ὑποστήριξε, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸν ἀντιρρύνω, πώς ἀδύνατο νὰραι ποιητὴς ἀνθητὸς ἔνας κύριος ποὺ λέει τόσο μεγάλες ἀνοησίες.

Αν τὸν ἔχουν οἱ Γάλλοι γιὰ ποιητή, τότε ἀλλοίμοιο στοὺς Γάλλους. Θὰ πεῖ πώς η Γαλλία κατοικεῖται σήμερα μητρά όπιδο Κουρούπηδες καὶ Μιχαηλίδηδες.

Μπήκαμε λοιπὸν ποὺ Ζαχαράτου. Μόλις καλωπήσαμε, γυρίζει καὶ ποὺ λέει δὲν Ραμᾶς:

— Κοίταξε σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι! Νὰ δὲν Μωρεάς, νὰ μὲ αὐτὸς ποὺ σούλεγα ὅξω!

Καὶ πραγματικῶς δὲ ποιητὴς τῆς «Ιφιγένειας» καθίστανε σ' ἔνα τραπέζι, μὲ τὸν Κουρούπηη, μὲ τὸν Τσοκόπουλο καὶ μ' ἄλλες φιλολογικὲς σουπιές.

Κατόπι ἔμαθα πώς δὲ δυστυχισμένος ἀνθρωπός καταδιώκεται ἀμείλιχτα σὺν ἡτοποφυγόδικος ἀπὸ τὰ φιλολογικὰ αὐτὰ ἀποστάματα. Λένε κοτάει νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ σπίτι του, νὰ κάνει μιὰ βόλτα στὸ Σύνταγμα, νὰ μπεῖ στὸ Ζαχαράτου. Ἐγα φιλολογικὸ ἀπόσταμα θὰ βρεθεῖ πάντα μπροστὶ του νὰ τόνε συλλάβει. Διοικητὲς τὸν μεταβατικὸν αὐτῶν ἀποσταμάτων είναι δ. κ. Μιχαηλίδης τὸν «Παναθηναϊών», δ. κ. Ξενόπουλος, δ. κ. Κουρούπης, δ. κ. Καμπούρογιλούς τῆς Εθν. Βιβλιοθήκης καὶ ἄλλοι μερικοί. Νὰ σὲ βλέπει δὲ νόσος στοῦ Ζαχαράτου ἢ στὸ Σύνταγμα μὲ τὸν ποιητή, σὲ παίρνει διμέσως γιὰ φιλολόγο. Νὰ δὲν λόγος ποὺ τοὺς γίνεται αὐτὴ ἡ καταδίωξη. Εἶναι καὶ ἔνας ἄλλος, ἡ ἐπίδια πώς μπορεῖ νὰ γούφει κάτι πιὰ τὸ ταξίδι του, σὰ γυρίσει στὸ Παρίσι, καὶ νὰ τὸν διαφέρει δλοὺς αὐτὸν τὸν κυρίον ποὺ τὸ πολιορκοῦνε σήμερα.

* * *

— Ας εἶναι. Ο Μαλακάσης ἡρθε καὶ μᾶς φύτησε,

ἀν θέλουμε νὰ γνωριστοῦμε μὲ τὸν κ. Μωρεάς. Τῷ μᾶς νὰ γνωριστοῦμε μὲ τὴν φημισμένο Γάλλο ποιητὴ ποδηνχε—εὐτύχημα γιὰ τὴ φυλή μας καὶ αὐτὸς—νάμαι καὶ πατριώτης μας.

Ο Μαλακάσης μᾶς τὸν ἔφερε. «Αμα οηκώθηκε ἀπὸ τὴν παφέντα του γιὰ ναδθεῖ σὲ μᾶς, κάποια σουπιά τοῦ σφύριξε πώς εἶμαστε. Ψυχαριστήρας οι ποιηταί. Ο ποιητὴς μᾶς ποίται, εἰδέ πώς δὲ δείχνει τὸ ἐξωτερικό μας οὐτε ἱστός, οὐτε δολοφόνους, καὶ μᾶς πλησίασε ἀφοβά.

Αὐτὸς δρες παθήσαμε μαζὶ του. Μίλησε ποιλά καὶ εὐχάριστα. Τὸ πλανητή σωστὴ ἡ συντροφιά του. «Ετοι, ὅπως εἶναι γλυκόλογος καὶ εὐγενικός στὸ φέρμα του, σὲ σκλαβώνει μὲ τὴν πρώτη κουβέντα του. Ο Ραμᾶς ἤθελε νὰ τόνε ζεψαχνίσει, νὰ μάθει τὶς ίδεις του, γιὰ τὴ γλώσσα, γιὰ χλία διὰ πολλὰ πρόματα, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴ σημερινή μας ζωή, καὶ μὲ τὴν πολιτική καὶ φιλολογική κατανοτά μας. Ο ποιητὴς δὲ, προσοντὸς μᾶς ἔδειχε μὲ τὰ λόγια του πολλές φροντίδες. Ποιλές φροντίδες μάλιστα μᾶς ἔδειχε μὲ τὰ λόγια του πολλές φροντίδες. Ποιλές φροντίδες μάλιστα μᾶς τόλεγε. Ποιλές φροντίδες μάλιστα μᾶς τόλεγε.

Γιὰ τὴ γλῶσσα φοβότανε—φόβος ποιητικὸς καὶ αὐτὸς—μήπως οἱ Ρωμιοί, ἀμ' ἀφρηθοῦντε τὴν παθαρεύοντα, πάψουν τὰ βλέποντα πὰ τὸν Παρθενῶνα, καὶ γέλασε δημι τόνε βεβαιώσαμε πὼς αὐτὸς δὲ θὰ γίνει ποτὲ, γιὰ τὸ βλέπεις τὸν Παρθενῶνα εἶναι τερπέλικη δουλιά καὶ λόγω εἶναι ποντοὶ νὰ τὴν ἀφήσουντε τέτα τὸν δουλιά ἀπὸ τὰ χέρια τους.

* * *

— Καὶ γιὰ τὸ γλωσσικό μας ζήτημα, τὸν ἔρωτά τους δὲν Ραμᾶς.

— Μὰ δὲ μοῦ δόθηκε παιδός νὰ τὸ μελετήσω. Καταγίνουμε τόσα χρόνια τώρα μὲ τὴ Γαλλικὴ γλῶσσα καὶ μὲ τὴν Γαλλικὴ φιλολογία. Ποῦ παιδός καὶ γι' ἄλλα! «Ο, τι ζέρω εἶναι, πεντο ποὺ μπορεῖ νὰ ξέρει καὶ κάθε ζένος ποὺ διαπάτει τὴν Ελλάδα, καὶ ποὺ δὲν τοῦμενε παιδός νὰ μελετήσει τὴν ζωὴ τοῦ σημερινοῦ Ελληνος. Δὲ θέλω μονάχα οἱ σημερινοὶ Ελληνες νά τούτοις φροντίζουντε διπλά τοὺς δραχάίους, νὰ τὸν διαρηθοῦντε, νὰ τὸν πέραστε!.. Αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ γίνει ποτὲ!

— Αὐτὸς ίσα ίσα πρέπει νὰ γίνει! φωνάζει δὲν Ραμᾶς. Πρέπει νὰ λησμονήσουμε τὸν προγόνους μας καὶ νάρχινησουμε νὰ ζοῦμε σὰ Ρωμιοί, σὰν καινούργιος λαδός! Αρκετά δογμάσαμε ως ἀπόγονοι.

«Η Μάρθα [σιγὰ σιγὰ συνέρχεται] κοιτάζει τὸ λέαντρο καὶ κάμπος· ἐπειτα πέρνει τὸ βιβλίο της πάλι, τάκσυμπτει σὲ γόνα τῆς καὶ γράζει μὲ τὸ μολύβι τὸ περιθώριο κάτι. Περιάει χρετή ώρα.» Τὶ μοναχι

Πρέπει δῶ καὶ μηδὲς νὰ δουλέψουμε νὰ γίνουμε πρόγονοι καὶ μεῖς...

— Εἶναι βρούσα αὐτή κατὰ τῆς ιστορίας! παραπομένει δὲ ποιητής.

— Μιλάτε σᾶν ποιητής, ἀπαντάει δ. Ραμᾶς, μὰ τὴν ἔθνη δὲ ζοῦνε μονάχα μὲ ποίηση!

— Τὰ ἔθνη ζοῦνε μονάχα μὲ ποίηση! φωνάζει θυμωμένος δ. κ. Μωρεάς, καὶ γνοὺντας σὲ μένα μὲ ρωτάει ἀπότομα, τίσως γιὰ νὰ μὴ πεῖ περισσότερα σὲ ζήτημα πὸν φαινότανε πῶς τὸν ἐπείδει:

— Κατινέτε:

Τούμαξα μὲ τὴν ἀπότομη ἐρώτηση, ἔτοι δῆπος ἥμουνα καρφωμένος στὴν κουβέντα.

— Κι αὐτὰ πὸν γράψανε οἱ ἑφημερίδες πῶς εἴπατε γιὰ τὴν γλώσσα;

— "Α! αὐτά!.. καὶ γέλασε.

— Τότε γιατὶ δὲν τὰ διαφεύδετε;

— Νὰ τὰ διαφεύδω;

— Άλλο γέλιο χαρακτηριστικότατο. Κ' θίστερο ἀπὸ λίγη ἥρα:

— Μὰ φαρεῖτε πῶς ἡρθα δῶ γιὰ νὰ διαφεύδω τὶς ἑφημερίδες; Κ' ἔπειτα, ποιὰ οημασία ἔχει μὰ διάφευση; 'Αποῦστε τὶ ἔπαθα στὴ Γαλλία δταν ἔργαλα τὸν «Περιταθῆ προσκυνητή» μου...

Καὶ μᾶς δηγήθηκε ἵνα χαριτωμένο ἀνέποδο ποὺ ἡταν δροκτὸν νὰ μᾶς πέσου πῶς μὰ διάφευση δὲν ἔχει καμὰ σημασία ἀφοῦ δὲ πόσμος θὰ πιστεύει πάντα κεῖνό πὸν πρωτοδιάβασε.

...

Τὴν ἄλλη μέρα πὸν μ' ἀντάμωσε δ. Ραμᾶς, μοῦ εἶπε:

— Μαγεμένος εἶναι μὲ τὴν γνωριμία τοῦ Μωρεάς!

— Κ' ἔγω τὸ ίδιο!

Δ. Τ.

“Ο κ. Τ. δηγέτας κάτι περασμένο σὲ δύο σταύρους (1) φίλεναδες.

— Πλότες ἔγινε αὐτὸν τὸ ἐπεισόδιο κύριε Θ.

— Μά, δὲν εἶναι καμὰ εἰκοσαριά γρόνια τίσως τὸ θυμόσατε.

— Εγώ, καθόλου δὲν κατανέν.

— Ξέρεις, δι γιατρὸς κ. Ε. στὰ νειάτα του ἔθνες στὶς Μουσας.

— Μὰ καὶ τώρα γομίζω δὲν κάνει ςχέλο παρὰ γὰ θύρα.. καὶ νάπολην.

ἔφημερίδες.

— Ο Περικλῆς. 'Αρεστε τα σᾶς παρακαλῶ, αὐτά." Εγώ τόσον καὶ νὰ σᾶς ίδω...

— Η Κάκια. 'Αλγήθεια, κ. Περικλῆ, σωστὸν ἵνα γρόνο ἔχουμε νὰ σᾶς ίδουμε. 'Άπο τὴν ἐποχὴ ποὺ πέθανε ἡ μαχαρίτισα τὴ Ναρίνα...

— Ο Περικλῆς (ταραγμένος). Ο καιρὸς τρέχει γρήγορα..

— Η Κάκια. Δὲν ξέρεις, Μάρθα. Καλήτερα ποὺ δὲν ἡρθεὶς στὸν μητρόσουνο. Καὶ λείπανο νὰ εἰταν, δὲν θὰ εἰταν τόση συγκίνηση. Καλέ, δὲν θέλεις 'Εργήνη δὲν θέλεις. Τὴν πῆγαν λιποθυμισμένη στὸ ἀμάξι. 'Η μαρμάξεις σπίτι της' ποὺ νὰ τὴν ἀρίστει μονάχη. Μου λέσι, έσύ. Κάκια, εἶναι καὶς δὲν πᾶς πιὰ σπίτι, δὲν Μάρθα εἶναι μόνη της νὰ δ. κ. Περικλῆς θὰ λέσει τὴν καλοσύνη νὰ σὲ συνοδεύψῃ... (στὸν Περικλῆ). Δὲν εἴταν, ἀλήθεια, κ. Περικλῆ, τρομερή ἡ συγκίνηση; 'Όλοι κλαίγουμε...

— Ο Περικλῆς. Τρομερή..

— Ο Λέαντρος (στὴ Κάκια). Λοιπόν :

— Η Κάκια. Τι ὃλλο θέλεις;

— Ο Λέαντρος. Είτιν καὶ κόρμος;

— Η Κάκια. Κόντεψε νὰ γιομίσῃς ἡ ἐκλησία.

— Ο Λέαντρος. Καὶ κλαίγανες ὅλοι;

— Η Κάκια. 'Όλοι βέβαια.

— Ο Λέαντρος. 'Ο 'Αριστείδης είταν;

— Η Κάκια. Ήλας δὲν είταν.

ΜΗΔΕΙΑ*

Ποιητική μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ

(Συνέχεια)

ΜΕΡΟΣ ΙΙΕΜΠΙΤΟ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΗΔΕΙΑΣ: (μὲ τὰ παιδιά)

Δισποινα, τὰ παιδιά σου ἰτοῦτα δὲν τὰ διώγνουν. Πασίγερη στὰ χέρια της τὰ δώρα τὴ νύφη. Τὰ ἐπῆρε κ' ἔτοι, τὰ μικρά σου, θὰ τουχάσουν.

ΜΗΔΕΙΑ:

*Α!

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Πῶς; τρέμεις τόρα ποὺ ὅλας δ.τι ἐπόθεις, Καὶ, πιστοτέροντας τὸ πρόσωπό σου ἀκείθει, Χερούμενη δὲ δέχεται τὰ ὅσα σε δέργω;

ΜΗΔΕΙΑ:

*Αχ, αχ!

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Τὰ λόγια μου μ' ἰτοῦτα δὲν τακριάζουν!

ΜΗΔΕΙΑ:

Καὶ τρισαλλοίμονό μου!

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Μήπως σου ἔχω φέρει;

*Αντὶς καὶ κακὴ εἰδησης ζεγελασμένος;

ΜΗΔΕΙΑ:

Μοῦ είπες δ.τι ἐπέρεπε νὰ εἰπῆς δὲ φταῖς καθόλου.

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Πῶς λοιπὸν τὰ μάτια σου κλαίνι συγνεφιασμένα;

ΜΗΔΕΙΑ:

Μεγάλη ἡ ἀνάγκη, γέροντα, μὲ βιάζει! ἐτοῦτα

Τὰ ἐφέρουν οἱ Θεοὶ κ' ἡ ἀσυλλογιστική μου (α)

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Θάρρος; καὶ τὰ παιδιά σου θὰ σὲ στείλουν (β)

ΜΗΔΕΙΑ:

*Η μαρύτη ἔγω προτήτερες ςχέλους θὰ στείλω. (α)

ΜΗΔΕΙΑΣ:

Δὲν είσουν δὲ πρώτη ποὺ ἔχωρίστηκε τὰ παιδιά σου.

Κ' ὑπομονὴ χρειάζεται σ' δ.τι μᾶς εὔρη.

*) *Η ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλο του «Νουμᾶ».

(α) *Η Μήδεια εἰς αὐτούς καὶ τοὺς παρακάτω στίχους μιλεῖ μὲ διπλὸν νότημα.

—(β) Δηλ.: στὴν πατρίδα τὸ λέσι γιὰ τὸν ςχέλο στίχο.

(α) ςχέλους θὰ στείλω: στὸν "Αδη" θὰ στείλω

ἐτούτους δηλαδή τὰ παιδιά μου.

ΜΗΔΕΙΑ:

Ναι ἔτοι θὰ κάνω. Πήγαινε στὸ σπίτι τόρα

Καὶ τῶν παιδιῶν ἐτοίμασε τὸ ταχτικό τους.

(Ο Παιγνιαγώρος φεύγει μόνος του)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΜΗΔΕΙΑ:

Παιδάκια μου ὡ παιδάκια μου! λοιπὸν εύρεθη

Γιὰ σᾶς πατέριδα καὶ τὸ σπίτι ποὺ τὰ δύο σας.

Μονάχη ἐμὲν' ἀφίνοντας δυστυχισμένη,

Πλαντοτείνεθα μείνετε χωρίς μπρέφα!

Κ' ἔγω θὲ όργω ἐποδιωγμένη σ' ἄλλους τόπους

Πρὶν σᾶς χερῶ καὶ σᾶς ίδω τριευτυχισμένας

Νὰ μοῦ μεγαλώσετε, πρὶν νὰ σᾶς στολίσω

Γεμπρεύς μὲ τὶς νυφούλες σας καὶ πρὶν σᾶς στρώσω

Τὸ δυνατό κρεβάτι σας καὶ τὶς λαμπτέδες

Τοῦ γάμου σας περήρων κρατήσω! 'Η μαύρη,

"Ο τὶ παθαίνω ἀπὸ τὸ πείσμα τῆς ὄργης μου!

Μάταικι λοιπὸν σᾶς μοσχανάθρεψα, παιδιά μου,

Μάταια εταλαιπωρίθηκε βασανισμένη

Τόσο, ύστερ' ἀπ' τοῦ γεννητοῦ τοὺς τόσους πόνους!

'Αληθεικὴ ἡ ἔρμη εἰχει σὲ σᾶς πολλὲς ἀλπίδες

Νὰ μὲ γεροκομήσετε, καὶ σὰν πεθένω

Τὰ χέρια σας νὰ μὲ στολίσουνε, δημος ὄλοις

Τὸ ἐπιθυμοῦνε! Μὰ δλες μου σὲ γλυκές ἐλπίδες

Πλευρή καὶ θλιβερὴ ζωὴ ἐγὼ θὲ περάσω,

Καὶ σᾶς μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια σας μανιούλικ

Δὲ θὲ ξαναϊδητε πλιά στὴ ζωὴ τὴν ἄλλη! τα!

"Αχ γιατί, παιδάκια μου, μὲ καιτούζετ' ἔτοι;

Γιατί ἔτοι μοῦ γελάτε τὸ ύστερό σας γέλι;

"Ωχ τὶ νὰ κάνω; ἐλι